

Biriuk – Ivan Turgheniev

BIRIUK

Într-o sears, ma întorceam de la o partida de vânatoare solitara și stateam pe bancheta unei droște care se deplasa cu viteza. Mai aveam de parcurs vreo noua kilometri și jumătate până acasa; trapașă mea bună galopa vitejește pe drumul plin de praf, ciulindu-și din când în când urechile și pufnind pe nas; ostenit, câinele se lina totuși aproape de roțile din spate, ca și cum ar fi fost legat de ele cu o sfoară invizibilă. O furtună se apropia cu pași repezi. În față, un nor uriaș de furtună, aproape purpuriu, se ridica încet din spatele pădurii; pe deasupra mea zburau nori prelungi, cenușii, încarcăți de ploaie, fiind urmați de alții care mă tot întâmpinau în înaintarea mea; salciile se zbateau și șușoteau neliniștite. Fierbinteala sufocantă se preschimbase dintr-o dată într-o racoare umedă; întinericul avansa cu repeziciune. Am smucit de frâie, astfel încât să lovesc spinarea calului cu ele, am coborât o pantă abruptă, am trecut printr-o albie secată, plină de tufariș, după care am urcat dealul și am intrat în pădure. Drumul se întindea în față mea, serpuind printre tufe dese de alun care acum erau invaluite în întineric; înaintam cu mare dificultate. Droșca se tot smucea în sus și-n jos, peste rădăcinile dure ale stejărilor și ale teilor străvechi, care erau la tot pasul întretaiate de canale adânci – urmele roților carutelor care mai trecuseră pe aici; iapa mea începu să meargă mai greu, parca împiedicată. Deasupra, o pală de vânt puternic începu să mugească; arborii porniră să se zbată; picături mari de ploaie se pravaliră, cu pacanituri puternice, pe frunze; urma o straluminare de fulger și bubuitul unui tunet. Ploaia se abatu peste pământ în pale la fel de neiertătoare ca niște cascade. Am mai înaintat câțiva pași, dar nu trecu mult și am fost obligat să mă opresc; calul mi se împiedică; nu vedeam nici la un metru în față. Cu mari eforturi, am reușit să mă refugiez sub crengile întinse ale unui tufiș. Ghemuit și cu mâinile acoperindu-mi față, am așteptat răbdător ca furtuna să se potolească, dar, dintr-o dată, în lumina ireală aruncată de fulger, am zărit silueta înaltă a unei persoane aflate în mijlocul drumului. Am început să mă uit fix în direcția respectivă – silueta aceea părea să fi răsărit din pământ, în apropierea droștei mele.

Cine-i acolo? întrebă un glas rasunător.

Da' tu cine ești?

Eu sunt pădurarul de pe aici. Mi-am spus numele.

Aha, vă știu pe dumneavoastră! Sunteți în drum spre case?

Dar, vezi dumitale, pe o furtună ca asta...

Da, s-a pornit ca lumea, răspunse glasul.

Stralucirea palidă a unui fulger ilumina făptura pădurarului din cap până-n picioare; un bubuit scurt de tunet o urmă îndeaproape. Ploaia rapăia cu forță reimprospătate.

N-o să se termine cu una, cu două, continua pădurarul.

Și ce e de făcut?

Dacă vreți, vă duc la casuta mea, zise el, pe un ton tăios.

Asta ar fi minunat.

Atunci luați-vă locul în droșca.

Se apropie de capul iepei mele, o apucă de zăbala, și o trase în picioare.

Am pornit. Eu mă țineam bine de bancheta droștei, care se legăna ca o barcă pe valuri și-mi chemam câinele. Biata mea iapa înainta cu greu prin noroi, stro-pind în toate direcțiile, alunecând și impleticindu-se; pădurarul era mereu lângă oiști, când la dreapta,

când la stânga, ca un spectru. Am mers destul de multă vreme; într-un final, călăuza mea se opri.

Am ajuns acasă, domnule, zise el, pe un ton liniștit. Poarta scârțâi; niște cățeluși se porniră să latre vesel de bun venit. Am ridicat capul și, într-o străfulgerare a văzduhului, am reușit să disting o izbă mică aflată în mijlocul unei curți largi, îngrădită cu un gard de lemn. La una dintre ferestre se vedea o lumină slabă. Pădurarul își trase calul până la treptele de la intrare și ciocăni la ușă.

Vin acum, vin acum! am auzit un glas ascuțit; apoi am auzit zgomotul unor pași grăbiți făcuți de cineva desculț.

Zăvorul scârțâi, iar în cadrul ușii apăru o fată de vreo doisprezece ani, într-o cămașă veche, legată la brâu cu o cingătoare și cu un felinar în mână.

Dă-i domnului un felinar, o lumânare, ceva, i se adresă bărbatul, iar eu o să bag droșca în șopron.

Fetița imi aruncă o privire, după care intră în colibă. Am urmat-o.

Coliba pădurarului era alcătuită dintr-o singură cameră afumată, scundă și goală, fără nicio draperie sau alt paravan care să o împartă în mai multe zone. Pe perete era atârnată blană veche de oaie. Pe banca de lângă perete se afla un pistol cu o singură țevă; într-un colț se ridica o grămadă de zdrențe, iar lângă sobă erau două oale mari. Pe masă ardea așchie de pin, cu o flacără nesigură și care părea să se indrepte, indurerată, către stingere. Chiar în mijlocul colibeii era atârnat un leagăn de copil, suspendat de capătul unui stâlp lung, așezat orizontal. Fetița stinse felinarul, se așeză pe un scăunel fără spătar și, cu mâna dreaptă, începu să miște leagănul, în timp ce, cu stânga, începu să se ocupe de așchia de pin care scotea fum din belșug. Am aruncat o privire în jur – și inima mi s-a îngreunat imediat: coliba unui țăran noaptea nu e deloc o priveliște veselă. Copilașul din leagăn respira greu și precipitat.

Ești singură aici? am întrebat-o pe fetiță.

Da, șopti ea.

Ești fiica pădurarului?

Da, sosi răspunsul.